

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 453

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Τέλος καὶ τελεία

Με εἰλικρινῇ καὶ βαθυτάτῃ λύπῃν χρησιμοποιοῦμεν τὴν παροῦσαν σελίδα, διὰ νὰ ἀμυνθῶμεν καὶ πάλιν. Καὶ ποῖοι οἱ ἐπιτιθέμενοι;

ὦ! δυστυχῶς! Οἱ μέχρι χθὲς συνεργοὶ οἱ συλλαβόντες τὰ τολμηρὰ σχέδια, ὧν καρπὸς καὶ ἀποτέλεσμα αἱ τελευταῖαι ἐπισκοπικαὶ χειροτονίαι· οἱ συνήγοροι καὶ ὑπερασπισταὶ τῆς τελευταίας περιπετείας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Καὶ διατὶ ἡ τοιαύτη μεταστροφή; Καὶ διατὶ ἡ πρωτοφανὴς ἐπίθεσις;

Μήπως διότι παρεξελίναμεν τῆς ὀρθῆς πίστεως; Τοὺς καλοῦμεν δημοσίως ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων νὰ καταγγείλουν, ἐὰν ὑπάρχῃ, τοιοῦτον τί! Μήπως διὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα; Οὐδεὶς ἀναμάρτητος καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐγεννήθημεν ὅλοι! Πλὴν ἕκαστος ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτὸν ἐν οὐρανῷ καὶ τὸ συνειδὸς ἑαυτοῦ!

Ἡ μόνη εὐλόγος αἰτία τῆς καθ' ἡμῶν λυσσώδους ἀντιδράσεως τῶν ἕως χθὲς συνεργῶν καὶ φίλων, παραμένει τὸ γεγονός, ὅτι δὲν ὑπεκύψαμεν εἰς ἀπαιτήσεις των, δὲν ἐκάμαμεν τὰ «γοῦστα» των· δὲν ἐδέχθημεν νὰ παίξωμεν τὸν ρόλον τοῦ «παραγυιοῦ».

Καὶ τὸ γεγονός αὐτό, ἀπτόμενον πως τῆς φιλαρχίας καὶ τοῦ συμφέροντος, συνεκάλυψαν με θορύβους καὶ με συγκινητικὴν ἐπίφασιν.

Ἐπρεπε νὰ ἐξευρεθῇ κάποια φράσις, νὰ μηχανευθῇ κάποιο σχῆμα, ὥστε νὰ δικαιωθοῦν ἐν τῷ θορύβῳ των.

Καὶ τὸ ἀνεκάλυψαν!

Με ἀγοραῖον θόρυβον καὶ δημαγωγικὰς κραυγὰς ἤρχισαν νὰ φωνάζουν, διὰ νὰ παρασύρουν τὰ εὐσεβῆ πληρώματα.

Ἐν τῇ προσπάθειά των αὐτῇ ἐξήμεσαν καθ' ἡμῶν ὕβρεις· μᾶς ἀπεκάλεσαν «ξυλοσχίστας», «ἀγραμμάτους»· μᾶς κατεξητυτέλισαν καὶ μᾶς κατερράπισαν.

Ἡ σιωπὴ μας τοὺς ἀπεθράσυνε. Ἐφθασαν εἰς τὸ σημεῖον νὰ διακηρύξουν, ὅτι «θὰ μᾶς μαδίσουν τὰ γένεια», ἐὰν ἀπετολμούσαμε νὰ παρευρεθῶμεν εἰς ὀρισμένους Ναοὺς.

Εἰς τὰς καθ' ἡμῶν βιαιότητας δὲν ἐφείσθησαν οὔτε χρημάτων, οὔτε χάρτου. Ὅσα ἐδαπάνησαν διὰ τὰς καθ' ἡμῶν προκηρύξεις καὶ τὴν προώθησιν τούτων εἰς τὴν ἐπαρχίαν, θὰ ἦσαν ἄρκετὰ διὰ νὰ καλύψουν πολλὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Καὶ ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἠτελήσαμεν νὰ ἀναπτύξωμεν τὰς ἀπόψεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπὶ οὐσιώδους ἐκκλησιαστικοῦ θέματος, ἐν τῇ «Φωνῇ τῆς Ὁρθοδοξίας» (ἀρ. φύλλου 451) 7-9-64 «Λαὸς καὶ λαοπλάνοι») ἠνωχλήθησαν, «ἐθρήνησαν» καὶ.... ἀντέδρασαν καὶ πάλιν!

Ἡ ἀντίδρασις των αὐτῇ μᾶς ὑπενθυμίζει τοὺς βατράχους τῶν λιμναζόντων ὑδά-

των, οἱ ὅποιοι κοάζουν θορυβωδῶς, ὅταν μία πετρούλα ἀναταράξη τὴν τελματώδη πολυλογία των!

Καὶ ἀμέσως μᾶς ἀπηύθυναν τὴν ὑπ' ἀριθ. 545)7)20)9)64 ἐπιστολήν! Πρὶν ὅμως λάβωμεν τὴν ἐπιστολήν, εὐρέθη αὕτη εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων κατανεμημένη καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα!

Τί νὰ εἶπη κανεὶς; Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει πάντοτε μίαν ἀπόρρητον ἱερότητα, ἐπιδιώκει μίαν εὐπρεπῆ ρύθμισιν ὑπαρχούσης ἐκκρεμότητος, ἐκφράζει τὸν σεβασμὸν τοῦ γράφοντος πρὸς τὸν παραλήπτην!

Καὶ ὅμως ἡ ἀπαράβατος αὕτη καὶ πανανθρώπινη ἀρχὴ ἐτέθη ἐπὶ ψάμμον θαλάσσης, διότι τὸ προέχον, διὰ τοὺς ἐπιστολογράφους, δὲν ἦτο ἡ συζήτησις, ὁ διάλογος, ἡ συνεννόησις, ἀλλ' ὁ θόρυβος, ἡ δημοκοπία, ἡ προπαγάνδα!

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἠθέλησαν οἱ εὐλογημένοι συντάκται «ἀνοικτὴν» τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολήν των, τότε καὶ ἡμεῖς χάριν ἀκριβῶς τῶν ἀναγνωστῶν της, οἵτινες εἶναι καὶ ἀναγνωσται τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», δίδομεν «ἀνοικτὴν» τὴν ἀπάντησιν!

Κατεχόμενοι οἱ συντάκται, ἡ μᾶλλον ὁ συντάκτης, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπιστολιμαῖον ἔργον κοσμοῦν δύο ὑπογραφαί, ὑπὸ πλήρους συγχύσεως καὶ ἐκνευρισμοῦ καὶ ἀδυνατοῦντες νὰ ἀναιρέσουν τὰς θέσεις, ἃς ἀνεπτύξαμεν ἐν τῷ προμνησθέντι ἄρθρῳ καὶ τῷ ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ σχολίῳ «οἱ σπορεῖς τῶν ζιζανίων» προσπαθοῦν νὰ ὀσφρανθοῦν συντάκτην καὶ βάλλουν κατὰ σκιᾶς, οὐδόλως ἐνοχλοῦσιν αὐτούς.

Λησμονοῦν, ὅτι ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑΝ ΠΟΙΟΣ ΓΡΑΦΕΙ ΑΡΘΡΟΝ· σημασίαν καὶ βαρύτητα ἔχει ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ, ὅταν μάλιστα τὸ περιεχόμενον του υἰοθετῇται ἀπολύτως καὶ δημοσιεύεται ἄνωνύμως!

Ἄλλωστε ὅλα τὰ δημοσιεύματα δὲν σχηματίζονται ποτὲ διὰ μαγικῶν τινῶν κινήσεων τῶν τυπογραφικῶν στοιχείων, ἀλλ' εἶναι ἔργα προσωπικῆς σκέψεως καὶ ἐμπνεύσεως, υἰοθετούμενα ἢ ἀπορριπτόμενα παρὰ τινος ἀρχῆς ἢ ἐξουσίας!

Πρὸς τί λοιπὸν οἱ κατὰ συντάκτου ὑπαινιγμοί;

Τὸ τοιοῦτον μόνον μικρόψυχον μικρολογίαν ἀποκαλύπτει καὶ πανικόβλητον φυγὴν!

Ἐν τῇ ὥς ἄνω ἀνοικτῇ ἐπιστολῇ των

οἱ συντάκται ἀποπειρῶνται νὰ ἐπιρρίψουν εἰς ἡμᾶς τὰς εὐθύνας τῆς κατ' αὐτῶν ἀγανάκτησεως τῶν νομιμοφρόνων καὶ εὐσεβῶν μελῶν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.!

Πλανῶνται ὅμως.

Αὐτοὶ οἱ διαπρύσιοι ὑπέρμαχοι τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ, διατὶ ἀμφισβητοῦν τὸ δικαίωμα τῆς κριτικῆς καὶ τοῦ ἐλέγχου ὑπὸ ἰσοτίμων, ἐν τῇ Ὁργανώσει μελῶν;

Ὅταν ἐν τῇ πράξει ὑποστηρίζουν τὸ δικαίωμα τῆς κατ' ἐπισκόπων δριμείας καὶ μέχρ' ὕβρεως κριτικῆς ὑπὸ λαϊκῶν, διατὶ νὰ μὴ εὐρεθοῦν καὶ λαϊκοί, μιμούμενοι τὸ παράδειγμα των, νὰ κρίνουν λαϊκοὺς, καὶ νὰ ζητοῦν, κατ' ἐλευθέραν κρίσιν, τὴν ἐπέμβασιν τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν, ὅταν νομίζουν, ὅτι ἐγένετο κατάχρησις ἐξουσίας;

Καὶ διατὶ ἡ τοιαύτη ἄσκησις τοῦ δικαιώματος, νὰ θεωρηθῇ κατ' ἀνάγκην ὑπαγόρευμα τρίτων καὶ δὴ κληρικῶν;

Ἐκτὸς ἐὰν καὶ ἐκεῖνοι ἐνήργησαν καθ' ὑπαγόρευσιν τρίτων!

Δὲν εὐθυνόμεθα δι' οὐδεμίαν ἐνέργειαν λαϊκῶν. Οἱ λαϊκοὶ ἐνεργοῦν καὶ κινοῦνται κατὰ τὴν ἰδίαν των κρίσιν καὶ εὐθύνην.

Ἄς μὴ ταράσσουν λοιπὸν τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν οἱ ἐπιστολογράφοι συνδέοντες τὴν οἰανδήποτε κατ' αὐτῶν δραστηριότητα μὲ ἡμᾶς, διότι ψεύδονται καὶ δὴ ἐν ἐπιγνώσει τοῦ ψεύδους!

Οὐδέποτε ὑπεκινήσαμεν κατὰ τῶν λυπησάντων ἡμᾶς οὐδένα.

Ἐπειδὴ δὲ προκαλούμεθα θὰ πρέπει νὰ δώσωμεν εἰς τὴν δημοσιότητα καὶ ὠρισμένα στοιχεῖα:

1) Μίαν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἡ Σύνοδος συνεδρίαζεν εἰς τὰ Γραφεῖα, ὅλως ἀπροσκλητῶς ἐπέδραμε μία ὁμάς εὐαριθμὸς ἐξ αὐτῶν. Ὁ θόρυβος ἦτο τοιοῦτος, ὥστε ὁ θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας, ἐνεργῶν ἐξ ἐπαγγελματικῆς εὐθύνης, διὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἐνοίκων καὶ νὰ προλάβῃ ζημίας ἢ φθορὰν ἐξ ἐνδεχομένων διαπληκτισμῶν, ἐκάλεσε τὴν ἄμεσον δρᾶσιν τῆς Α.Π. πρὸς ἐπιβολὴν ἡσυχίας καὶ ἀπομάκρυνσιν τῶν ζωντῶν στοιχείων.

2) Τὴν ἡμέραν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς εἶχον διαμηνύσει: «νὰ μὴ τολμήσῃ νὰ πατήσῃ κανεὶς Δεσπότης», Παρὰ ταῦτα μετέβη Ἀρχιερεὺς καὶ ἐχοροστάτησε, διότι δὲν ἐφантаζόμεθα, ὅτι ἡ ἀπειλὴ ἐκφράζει καὶ συ-

νειδητήν ἀσέβειαν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας τοῦ ὁσιολογιωτάτου μοναχοῦ Μάρκου Χανιώτου, ἐν ὄργανόν των ἀνεφώνησε «ἀπαράδεκτος ἡ Σύνοδος» ὡς ἐάν ὁ Ἱερὸς Ναὸς ἐν ὥρᾳ μάλιστα Θείας Μυσταγωγίας, ἦτο χῶρος δημοσίων συζητήσεων. Ἡ φράσις αὐτὴ προεκάλεσε ἀναστάτῳσιν, θῦμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξε μία γυναῖκα, ἥτις ἐδάρη ἀνηλεῶς ὑπ' αὐτῶν, ὑποστᾶσα διάσεισιν ἐγκεφάλου καὶ νοσηλευθεῖσα ἐπὶ 15θήμερον εἰς Νοσοκομεῖον.

3) Ἐνῶ γνωρίζουν ὑπὸ ποίας δυσκόλους συνθήκας ἐκδίδεται καὶ κυκλοφορεῖ ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», οὗτοι ἐκδίδουν καὶ διανέμουν τὸν «Φάρον τῆς Ὁρθοδοξίας» πρὸς ἀντιπερισπασμὸν καὶ προβολὴν των.

4) Χρησιμοποιοῦν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ αἱ σύζυγοί των τὸ τηλέφωνον ἡμῶν πρὸς ἐκβιασμὸν καὶ ἀπειλὰς. «Ὁδύρονται καὶ Θρηνοῦν», διὰ τὸ ἄρθρον «Λαὸς καὶ Λαοπλάνοι», διότι «διὰ τοιούτων ἄρθρων δὲν οἰκοδομεῖ...» λησμονοῦν ὅμως οἱ ἴδιοι, ὅτι διὰ παντὸς εἰδους ἐντύπου, διὰ προκηρυξιοποιήσεως πρὸς εὐτελεῖς δημαγωγικούς σκοποὺς τῶν σεπτῶν ἐπιστολῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου, καὶ εἰς ὅλας τὰς φωνητικὰς ἀποχρώσεις ἐξύβρισαν ἐπισκόπους, κατεξηυτέλισαν ἀξιώματα, κατέστησαν «θέατρον καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις» τοὺς πρότερον σεβαστοὺς των συνεργάτας.

Λυπούμεθα δι' ὅσα γράφομεν.

Ἀποκλειστικῶς ὅμως ὑπεύθυνοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες πρῶτοι ἤρξαντο χειρῶν ἀδίκων καὶ ἐπέτυχον τὴν ἐπικράτησιν μιᾶς ἀτελεπιστικῆς παγερότητος ἐνίων ὡς πρὸς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα.

Διακηρύσσομεν, ὅτι δὲν εἴμεθα πτυχιούχοι ἢ κατὰ κόσμον σοφοί, ἀλλὰ γυμνοὶ παντὸς κατὰ κόσμον προσόντος. Εἰς τί ὅμως ὠφελοῦν τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα ἐκθέτοντες ἐνώπιον τοῦ πανελληνίου τὴν γυμνότητα τῶν Πατέρων των, οἵτινες ἐνεπιστεύθησαν εἰς αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς των καὶ τὰς χεῖρας των;

Μιμοῦνται τὸν υἱὸν τοῦ Νῶε καὶ καθίστανται ὑπόλογοι πατρικῆς ἀγανακτήσεως!

Εἰς τὴν ἐπιστολήν των γράφουν: «Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ παύσῃ ἡ ἀλληλομαχία νὰ λυθοῦν αἱ ὑφιστάμεναι μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἡμῶν διαφοραὶ»!

Διακηρύσσομεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀλληλομαχία, διότι ἡμεῖς κατ' οὐδενὸς μαχόμεθα ἀγαπῶντες τοὺς πάντας καὶ εὐλογοῦντες

τοὺς καταρωμένους ἡμᾶς.

Οὔτε καὶ διαφοραὶ ὑφίστανται!

Δι' αὐτὸ καλοῦμεν πατρικῶς τοὺς ἐπιστολογράφους καὶ ὅσους ἐνδεχομένως ἐκπροσωποῦν, νὰ σταματήσουν τὰς καθ' ἡμῶν ἐπιθέσεις.

Ἡ ἐκκλησία νοεῖται ὡς σύνολον ἐπισκόπων, κλήρου καὶ λαοῦ.

Τὴν πεποιθήσιν ἡμῶν αὐτὴν ἀπεδείξαμεν πάντοτε, ἐπ' ἐσχάτων δὲ διὰ τῆς συστάσεως μικτῆς κληρικολαϊκῆς ἐπιτροπῆς, ὑπὲρ τὴν ἐμπνευσμένην προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου, πρὸς θεμελίωσιν Κανονισμοῦ Διοικήσεως.

Δὲν εἶναι ὅμως ἐπιτρεπτόν, ἔστω καὶ ἐξ ὑπερβάλλοντος ζήλου, νὰ ἐμφανίζονται κατὰ καιροὺς Μακράκηδες περιβαλλόμενοι, ἀφ' ἑαυτῶν κύρος Ἀποστόλων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ καθυβρίζοντες τὸν Ἱερὸν Κλήρον.

Κατὰ συνέπειαν, κατὰ τὸ «ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται» ἡ μόνη ἀρρενωπὸς καὶ τιμὰ στάσις εἶναι ἡ διὰ μετανοίας διαλλαγὴ τῶν λυπησάντων πρὸς τοὺς λυπηθέντας πατέρας.

Τοῦ λοιποῦ θὰ παύσωμεν ἀσχολούμενοι μετὰ τὴν ἀνιαρὰν αὐτὴν παρένθεσιν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξαν τέκνα ἡμῶν τινά, προφανῶς ἐξ ὑπερβάλλοντος, ἀλλ' ἡμαρτημένου ζήλου, ὅστις δὲ συνεχίσει τὴν καταστρεπτικὴν, δι' ἐντύπων ἢ ἄλλου τινος μέσου φθοράν, ἃς ἔχει ἐπ' αὐτοῦ τὸν λόγον ἡ δικαία κρίσις τοῦ Θεοῦ.

Καλοῦμεν ὅλους πρὸς περισυλλογὴν καὶ ἀγῶνα διακηρύσσοντες: «εἰρήνη τοῖς ἐγγύς καὶ εἰρήνη τοῖς μακράν».

Ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΓΙΩΝ

Εἰς τὸν ἡμερήσιον Τύπον ἐκφράζεται ἡ ἐλπίς, ὅτι τὸ Βατικανὸν θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ λείψανα ἄλλων ἁγίων καθὼς καὶ τὸ ἱερὸν σκήνωμα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸ εἰς Μπάρι τῆς Ἰταλίας φυλασσόμενον.

Ἐπράγματι οἱ Καρδινάλιοι—ἀναφέρεται εἰς Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα—μετὰ προσοχῆς ἤκουσαν τὸ ὑποκάρδιον τοῦτο αἶτημα ἀπὸ τρεῖς τουλάχιστον Μητροπολίτας, οἱ ὅποιοι ἔχουν κάθε λόγον νὰ πιστεύουν ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἴαν εὐφροσύνας ἀποφάσεις διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ὁρδόδοξον αἶσθημα πρόκειται νὰ λάβῃ ἡ Παπικὴ Ἔδρα».

«Ζητῶμεν καλῶς», μήπως ὀπισθεν τῶν θερμοτάτων αὐτῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἀπτόων δειγμάτων τῆς ἀγάπης ἐκ μέρους τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας κρύπτεται ἡ ἀπὸ αἰώνων διακαὴς ἐπιθυμία αὐτῆς πρὸς ὑποδοῦλωσιν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας!

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΕΞΑΛΕΙΠΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ

«Ο κανονικῶς χειροτονηθεὶς εἰς βαθμὸν τινὰ τῶν Κληρικῶν δὲν δύναται νὰ ἀποθέσῃ τὴν χειροτονίαν παραιτούμενος αὐτῆς. Οὕτως: Ὁ Κανὼν Ζ' τῆς Δ' Οἰκ. Συνόδου ὁρίζει: «Τοὺς ἀπ᾿ ἐν Κλήρῳ τεταγμένους, καὶ μοναστάς μὴτε ἐπὶ στρατείαν μὴτε ἐπὶ κοσμικὴν ἐρχεσθαι τοὺς τοιοῦτό τι τολμῶντας ἀναθεματίζει».

Ὁ κανὼν Γ' τοῦ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας ἀρνεῖται τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἀπ᾿ ἐν ἱερωθέντας, ἵνα παραιτηθῶσι τῆς Ἱερωσύνης «εἰ γὰρ εἰσὶν ἄξιοι τοῦ λειτουργεῖν, ἔστωσαν ἐν τούτῳ, ὁρίζων, εἰ δὲ ἀνάξιοι, μὴ ἀπὸ παραιτήσεως ἐξίτωσαν, κατεγνωσμένοι δὲ μᾶλλον ἐπὶ πράγμασιν». Ὁ Κανὼν Θ' τῆς Γ' Οἰκ. Συνόδου, ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἐν Παμφυλίᾳ Σύνοδον ἐπὶ τῇ παραιτήσει τοῦ Μητροπολίτου Εὐσταθίου ἀπὸ τῆς διακονίας αὐτοῦ, μετὰ σαφηνείας καὶ αὐστηρότητος παραδειγματικῆς καταδικάζει τὴν παραίτησιν αὐτοῦ. Ὁ χειροτονηθεὶς κανονικῶς καὶ ἐγκύρως ἀναδεχόμενος διὰ τῆς μυστηριώδους χειροτονίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν συνδέεται ἐφ' ὅρου ζωῆς μετ' αὐτῆς, τῇ Ἱερωσύνῃ παραμενούσης αὐτῷ ἀναφαιρέτου καὶ διὰ τὸ ἀνεξάλειπτον τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς. Ἡ δέσμευσις εἶναι ἰσόβιος (Α' Κορ. Δ' 1-2).

Ὁ ἐπὶ ἐγκλήματι τινι ὑπεύθυνος γενόμενος καὶ διὰ τοῦτο παντελεῖ καὶ διηνεκεῖ καθαιρέσει ὑποβαλλόμενος καὶ ἐν τῷ τῶν λαϊκῶν τόπῳ ἀπωθούμενος, δικασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου ὁφείλει νὰ ὑποκύψῃ τοῖς ἐπιβληθεῖσιν αὐτῷ δικαίως ἐπιτιμίαις, νὰ δεχθῇ τὴν ποινὴν ὡς ἐργαστήριον μετανόιας, ὥστε ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ποινῆς ταύτης καὶ τοῦ ἐπιτιμίου τελῶν ἔλθῃ ποτὲ εἰς συναίσθησιν τῆς

κακίας του καὶ μετανοήσῃ.

Ὁ κανὼν ζ' τῆς Γ' Οἰκ. Συνόδου ὁρίζει: «... μηδαμῶς Ὑποδιάκονον ἢ Διάκονον ἢ Πρεσβύτερον μετὰ τὴν ἐπ' αὐτῷ χειροτονίαν ἔχειν ἄδειαν γαμικὸν ἑαυτῷ συνιστᾶν συνοικέσιον», ἀνανεῶν τὸν Κανόνα Κς' τῶν Ἀποστόλων, ὅστις ἰσχύει ὡς νόμος ἀμετάθετος εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἐν τῷ Νομοκάνονι τοῦ Φωτίου παρατίθεται ὁ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ τὴν 18ην Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 530 ἐκδοθεὶς νόμος, ὅστις ἀπαγορεύει ἀπολύτως τοῖς χειρονονηθεῖσι τὸν γάμον. Ὁ γάμος οὗτος καταγγέλλεται, ἄκυρος, παράνομος καὶ ἀνόσιος. Ὁ νόμος οὗτος περιελήφθη εἰς τὴν θεμελιώδη κανονικὴν συλλογὴν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνεγνωρίσθη καθολικῇ ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ κύρος αὐτοῦ. Ὁ Βαλασμών, σχολιάζων τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Νομοκάνονος λέγει, ὅτι ὁ γάμος τῶν ἐκπεσόντων τῆς Ἱερωσύνης Κληρικῶν, ὁ μετὰ τὴν ἐκπτώσιν συναφθεὶς, ἐθεωρεῖτο ἄκυρος, τὰ δὲ τέκνα αὐτῶν οὔτε φυσικὰ οὔτε γνήσια (Σύνταγμα Α', σ. 211). Ὁ Μ. Βασίλειος ἐν τῷ 5' Κανόνι πάντα γάμον μετὰ τὴν χειροτονίαν καταδικάζει ὡς πορνείαν, ἐπιλέγων ὅτι ὁ τοιοῦτος γάμος πρέπει νὰ διαλύηται. Τὸν Κανόνα δὲ τοῦτον ἐρμηνεύοντες ὁ Ζωναρᾶς καὶ ὁ Βαλασμών σημειοῦσιν, ὅτι τοῦτο δέον μᾶλλον νὰ τηρῇται, ὅπως αἰρετὰ ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω κληρικῶν καὶ μετὰ τὴν ἐκπτώσιν ἀπὸ τῆς Ἱερωσύνης πᾶσα εὐκαιρία πρὸς ἁμαρτίαν. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὁ συναφθεὶς γάμος κληρικοῦ καταδικασθέντος εἰς ἐκπτώσιν ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ του καὶ ἐπανελθόντος εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν δέον νὰ διαλύηται θεωρούμενος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς παράνομος καὶ ἄθεσμος, ἀνόσιος καὶ ἀνίερος. Ἡ ἰδέα αὕτη τῆς Ἐκκλησίας περὶ ἀπαγορεύ-

Ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς Σέδες (Θέρμη) Θεσσαλονίκης.

σεως τοῦ γάμου τῶν Κληρικῶν τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν, καίπερ ἐκπετωκότων τῶν ἰδίων αὐτῶν βαθμῶν, ἀναπτύσσεται σαφέστατα καὶ αἰτιολογεῖται ἐν τῷ ΜΔ' Κανόνι τοῦ Μ. Βασιλείου. Ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τούτου λέγεται: «οἱ τοιοῦτοι οὐ παραχωρηθήσονται διὰ σαρκικὴν ἐπιθυμίαν παραιτήσασθαι τὴν Ἱερατικὴν ἀξίαν καὶ τὴν εἰς τὸν Θεὸν ἐπαγγελίαν ἀδετῆσαι καὶ τῇ σαρκικῇ ἐπιθυμίᾳ δουλεῦσαι. Ἀλλὰ, κἂν παραιτήσωνται τὴν Ἱερωσύνην κωλυθήσονται τὰ ἀπαξ ἱερωθέντα σώματα αὐτῶν δευτέροις γάμοις βεβηλώσαι». Ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι ἀποφαίνεται καὶ ἀπόφασίς τις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχικῆς Συνόδου ἐκδοθεῖσα τῷ 1655, ἣτις στηρίζεται ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ ἄλλοιαν γνώμην καὶ θεωρίαν (Νικ. Μίλας, Ἑκκλ. Δίκαιον, σ. 392—398).

Συμπέρασμα: Ὁ γάμος τοῦ καθαιρεθέντος καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν καταταχθέντος ἀπαγορεύεται ὡς παράνομος, ἀνόσιος, ἄθεος καὶ ἀνίερος. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν ἐν Πάτραις ὑπ' ἀριθ. 467/1916 (Θέμις ΚΖ', σ. 6.669, Δίκαιον Ἑκκλησίας Ἑλλάδος ὑπὸ Διονυσίου Ματαράγκα δικηγόρου τ. Α', σ. 121): «... ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Θεοὺς καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα λαμβανόμενον ἐλευθέρως τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ τῆς Ἑκκλησίας δὲν δύναται νὰ ἀποβληθῇ μονομερῶς.

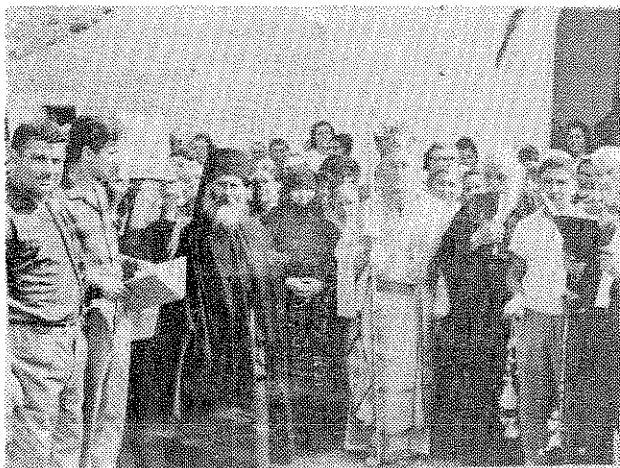
Ἐπειδὴ ἡ διὰ τῆς χειροτονίας Θεῖα Χάρις προσεπιτιμῶν τῷ χειροτονουμένῳ Ἱερωσύνῃ εἶναι κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας Μυστήριον, ὅπερ ἐπιτίθειν ἀνεξίτηλον εἰς τὸ διηνεκὲς τὸν χαρακτηρὸν αὐτῆς καὶ ἐπιβάλλει τὴν διηνεκὴ τῷ χειροτονηθέντι ὑπηρεσίαν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Κυρίου, ἐνῷ ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ ταύτης εἶναι δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ μόνον ἐνεκα ἐγκλήματος ὡς ποινῇ, μετὰ προηγουμένην ἔρευναν παρὰ τῶν διαχειριζομένων τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποινικὴν ἐξουσίαν, τοῦναντίον ἡ ἐκουσία παραίτησις εἶναι ἀπαράδεκτος, τιμωρουμένη μάλιστα ὑπὸ τῆς Ἑκκλησίας καὶ δὴ πρῶτον διὰ νομοθεσιῶν, δι' ἀναθέματος εἶτα, καὶ τέλος διὰ βιαίας ἀποκαταστάσεως τοῦ παραιτηθέντος καὶ ἄκοντος ἔτι εἰς τὸ πρότερον αὐτοῦ σχῆμα. Ταῦτα οὐρίζουν οἱ Ἀποστολικοὶ Κανόνες ΕΞ' καὶ ΠΓ', ὁ Ε' τῆς ἐν Χαλκιδόνι Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἡ Ζ' καὶ Η' Νεαφαί Λέοντος Γ' τοῦ Σοφοῦ.

Σχόλιον Βαλσαμῶνος: «Τοὺς Κληρικοὺς καὶ Μοναχοὺς μετασηματισθέντας καὶ λαϊκοὺς γενομένους καὶ ἄκοντας εἰς τὸ πρότερον σχῆμα ἀποκαθίστασθαι» (Σύνταγμα Ράλλη καὶ Ποτλῆ Β' σ. 107, 213, 223, Δ', σ. 359, Γ', σ. 28', Δοκίμιον Ἑκκλησιαστικοῦ Δικαίου Ἀποστόλου Χριστοδοῦλου, ἀρχιμανδρίτου, καθηγητοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς παρ. 50 καὶ 93).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἠδύνατο νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Πρεσβυτέρου καὶ ἀπορριπτέα ἡ περὶ ἐγκυρότητος τοῦ γάμου σχετικὴ ἔνστασις τῆς ἐναγομένης, παρέλκει δὲ ἡ ἐξέτασις τοῦ δευτέρου λόγου περὶ ἀκυρότητος τοῦ γάμου λόγῳ ἐλλείψεως ἐπισκοπικῆς ἀδείας.

Κατὰ ταῦτα ὁ γάμος κληρικοῦ καταταχθέντος εἰς

τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν λόγῳ καθαιρέσεως ὑπόκειται εἰς τὰς αὐτὰς ἀπαγορευτικὰς δεσμεύσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάγεται πᾶς ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν κληρικῶν κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τῆς Ἱερωσύνης μὴ ἀποσβεβνυμένης ἐν τῷ μετεληφῶτι τοῦ Θείου Χαρίσματος τῆς Ἱερωσύνης διὰ χειροτονίας κανονικῶς καὶ νομίμως, διὰ τὸ εἰς τὸ διηνεκὲς ἀνεξίτηλον καὶ ἀνεξάλειπτον τοῦ χαρακτηρὸς, ὃν αὕτη ἐντίθειν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦτου. Τοῦτο ἰσχύει διὰ πάντα Ἱερωμένον, εἴτε ἐκ τῆς τάξεως τῶν Μοναχῶν, εἴτε ἐκ τῆς τάξεως τῶν λαϊκῶν διὰ δὲ τὸν ἐκ τῆς τῶν Μοναχῶν τάξεως προερχόμενον καὶ διὰ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα αὐτοῦ.

Ἀπὸ τὴν πανηγυριν τῶν Γενεθλίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὴν Μπάλλαν—Ἀττικῆς.

ΑΣ ΤΑ ΒΛΕΠΟΥΝ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΤΙΚΟΙ

Δημοσιεύομεν περίληψιν τῆς τελευταίας Ἐγκυκλίου τοῦ Πάπα Παύλου ΣΤ' διὰ νὰ λάβῃ γνώσιν τὸ Ὁρθόδοξον κοινὸν πῶς σκέπτονται περὶ τῆς Ἑνώσεως οἱ διοικοῦντες τὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Δι' ἐγκυκλίου τοῦ Πάπα Παύλου ΣΤ', ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία οὐδένα συμβιβασμὸν δέχεται διὰ τὴν ἑνωσιν. Δημιουργοῦνται ὅθεν ἐμπόδια εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ διαλόγου.

Εἰς τὴν πρώτην ἐγκύκλιον του, ὁ Πάπας Παῦλος διεκήρυξεν, ὅτι ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ προσβῇ εἰς συμβιβασμοὺς εἰς βάρος τῆς Καθολικῆς πίστεως διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἑνωσις τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ὁ Ποντίφηξ ἐτόνισε, ὅτι ἰσχύει πάντοτε ἡ ἀρχὴ τῶν Καθολικῶν περὶ τῶν πρωτείων τοῦ Πάπα καὶ ὑπεγράμμισε:

«Αὐτούμεθα, ὅτι ἡμεῖς (οἱ Πάπαι) θεωρούμεθα ὑπὸ τῶν ἀποσχισθέντων ἀδελφῶν μας ὡς ἐμπόδιον διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος. Χωρὶς τὸν Πάπαν ἢ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἦτο πλέον Καθολικὴ καὶ θὰ κατέρρεε».

Ἡ δῆλωσις αὕτη, ἡ ὁποία περιέχεται εἰς τὴν ἐγκύκλιον με τίτλον «Ἑκκλέσιαμ σούαμ» (Ἡ Ἐκ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐάν δὲ πάλιν οἱ ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας ἐκαλοῦντο καὶ ὑπελογίζοντο ὑπὸ τοῦ Κωνσταντινίου ὡς Θεοὶ, ἐγὼ τότε ὦν ὑπέρτατος πάντων τῶν ἱεραρχῶν λογικῶς ἔπεται, ὅτι εἶμαι ὑπὲρ πάντας τοὺς Θεοὺς.

Οὐδὲν θαυμαστὸν ἐπομένως ἐὰν ἔγκηται εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ μεταβάλλω καιρὸν καὶ καιροὺς νὰ παραλάσσω καὶ ἀκυρῶ νόμους, νὰ κανονίζω τὰ πάντα, μάλιστα καὶ αὐτὰς τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ. Διότι ἐνθα ὁ Χριστὸς ἐπιτάσσει εἰς τὸν Πέτρον νὰ ἀποσύρῃ τὴν μάχαιράν του, καὶ παραινεῖ τοὺς μαθητὰς του νὰ μὴ μεταχειρισθῶσιν οἰανδήποτε ἐξωτερικὴν δύναμιν, ὅπως ἐκδικήσωσιν ἑαυτοὺς, Ἐγὼ, ὁ Πάπας Νικόλαος γράφω πρὸς τοὺς ἐν Γαλλίᾳ Ἐπισκόπους, δὲν προτρέπω αὐτοὺς νὰ σύρῶσιν ἔξω τὰ ὕλικά αὐτῶν ξίφη...

Καὶ ἀφοῦ ὁ Χριστὸς ἦτο παρὼν ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας γάμον, δὲν ἀπαγορεύω ἐγὼ, ὁ Πάπας Μαρτίνος, εἰς τὸν πνευματικὸν κληρὸν νὰ παρευρίσκωνται εἰς συμπόσια γάμων, ὡς ἐπίσης καὶ νὰ ὑπανδρεύωνται;

Ἐπὶ πλέον ὅπου ὁ Χριστὸς διατάσσει ὑμᾶς νὰ δανείζωμεν ἄνευ ἐλπίδος κέρδους δὲν παρέχω ἐγὼ ὁ Πάπας Μαρτίνος ἄφεςιν διὰ τὸ ἴδιον πράγμα; Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ φόνου, τὸν ὁποῖον μετατρέπω ὥστε νὰ μὴ εἶναι φόνος ἢ περὶ τῆς ἀνθρωποκτονίας ὅπως οἱ ἀφοριζόμενοι σφάζονται; Ἐπίσης ἀντιφέρωμαι ἐναντίον τοῦ νόμου τῆς φύσεως ἐναντίον τῶν Ἀποστόλων ὡς ἐπίσης ἐναντίον τῶν κανόνων τῶν Ἀποστόλων καὶ δύναμαι νὰ ἀντιφέρωμαι διότι ἐνθα οὗτοι, εἰς τοὺς ἑαυτῶν κανόνας, διατάσσουν νὰ καθαιρῇται ὁ εἰς πορνείαν ὑποπεσὼν ἱε-

κλησία του), θεωρεῖται ὅτι:

Θὰ δημιουργήσῃ ἐμπόδι εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ διαλόγου διὰ τὴν ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὅτι θὰ καθυστερήσῃ τὴν ἀνανέωσιν καὶ τὸν ἐκσυγχρονισμὸν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἤρχισε μὲ τὴν Οἰκουμένην Σύνοδον ποὺ συνεκάλεσεν ὁ προκατόχος του Πάπας Ἰωάννης.

Υπογραμμίζεται ἐπίσης τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Πάπας Παῦλος ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸν Ἰωάννην: Αἰδεῖ μεγαλύτεραν ἔμφασιν εἰς τὰς δογματικὰς διαφορὰς, αἱ ὁποῖαι χωρίζουν τὰς Ἐκκλησίας.

Καταδικάζει ἀπεριφράστως τὸν ἀθεϊσμὸν καὶ τὸν κομμουνισμὸν ὡς τὸ «σοβαρώτερον πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας», ἐνῶ ὁ προκατόχος του ἤνοιξε τὴν ὁδὸν διὰ τὴν πραγματοποίησιν περικορισμένων ἐπαφῶν μὲ τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον.

Πάντως καὶ ὁ νέος Ποντίφηξ καταδικάζει τὸν πόλεμον καὶ διακηρύττει, ὅτι εἶναι διατεθειμένος νὰ ἐπέμβῃ συμβιβαστικῶς εἰς τὰς διεθνεῖς διενέξεις. Καὶ ζητεῖ ἀπὸ ὅλους τοὺς θρησκευτικοὺς ἡγέτας τοῦ κόσμου Χριστιανούς καὶ μὴ «νὰ συνεργασθοῦν εἰς τὴν προώθησιν καὶ τὴν υπεράσπισιν τῶν κοινῶν ἰδανικῶν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως».

ρεὺς. Ἐγὼ διὰ τῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Σιλβέστρου μεταβάλλω τὴν αὐστηρότητα τῶν διατάξεων ἐκείνων κρίνων ὅτι ὁ νοῦς, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀσθενέστερα τώρα παρ' ὅτι ἦσαν τότε».

Ὁ ἐσωφρονικὸς τοῦ Πάπα ἐγωϊσμὸς ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν τίτλων δι' ὧν περιεβλήθη οὗτος καὶ οἱ τινες Monsignor Gabel ἀνέρονται εἰς ἐξήκοντα δύο. Ἐκ τούτων παραθέτομεν πρὸς γνῶσιν καὶ εὐθυμίαν τοῦ ἀναγνώστου τοὺς ἑξῆς:

«Θειότατος πάντων τῶν Ἀρχηγῶν Ἅγιος Πατὴρ Πατέρων ὑπαιτος Ἀρχιερεὺς ὑπὲρ πάντας τοὺς Ἱεράρχας. Ἐπιτηρητὴς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος—Ποιμὴν Ποιμένων. Χριστὸς διὰ χρίσματος. Ἀβραάμ διὰ Πατριαρχείας. Μελχισεδέκ κατὰ τάξιν. Μωϋσῆς ἐν ἐξουσίᾳ. Σαμουὴλ ἐν τῇ ἀξιώματι τοῦ κριτοῦ. Ἀρχιερεὺς Ὑπατος; Ἐπίσκοπος. Ἡγεμὼν τῶν Ἐπισκόπων. Κληρονόμος τῶν Ἀποστόλων. Πέτρος τὴν ἐξουσίαν. Κλειδοῦχος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ποντίφηξ διωρισμένος δι' ἀπεριορίστου ἐξουσίας.

Ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ. Κυρίαρχος Ἱερέυς Κεφαλὴ πάντων τῶν Ἀγίων Ἐκκλησιῶν. Ἀρχηγὸς τῆς Παγκοσμίου Ἐκκλησίας. Κυβερνήτης τοῦ Οἴκου τοῦ Κυρίου. Ἀρχικὸς Ποιμὴν καὶ Διδάσκαλος. Πατὴρ τῶν ψυχῶν. Βράχος καθ' οὗ οἱ γὰρ πύλαι τοῦ Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν. Ἀλάνθαστος Πάπας. Κεφαλὴ πάντων τῶν Ἀγίων Ἱερέων τοῦ Θεοῦ» Ἐκ τῶν ἄνω διαταγμάτων τὰ ὁποῖα διάφοροι Πάπαι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἑαυτῶν κυριαρχίας ἐπὶ τῶν λαῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἐξέδωσαν πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἀπόδειξιν τῆς ἑαυτῶν θέσεως, καὶ τὰ ὁποῖα ἐάν τι λόγου; παράφρονος χαρακτηρίσῃ, ἔλαττον τῆς ἀληθείας ἔρεϊ, ἀποδεικνύεται ἀριθμητικῶς, ὅτι ὁ Πάπας ἀξίων, ὅτι εἶναι Κεφαλὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἀπ' εὐθείας διὰ τοῦ Πέτρου, διάδοχος τοῦ Χριστοῦ, τέλειος, ἀλάνθαστος καὶ ἀναμάρτητος οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχει μὲ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Πίστεως τὸν Κύριον ἢ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν ἀλλὰ εἶναι ἀπ' εὐθείας διάδοχος καὶ ἀντιπρόσωπος τῶν Καيسάρων, οὓς κατὰ τὴν κακοηγίαν, καὶ πονηρίαν ἐμιμήθησαν κατὰ πάντα ὑπερβαλόντες μάλιστα τούτους. Διότι ἐπενέβαινον σκανδαλωδῶς εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ πάντα ὅστις ἀντέλεγε κατ' αὐτῶν ἢ ἤλεγχε τὸν ἔκαλον ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ τὸν ἐβασάνιζον φρικτοῖς βασάνοις δικαιολογούμενοι σατανικῶτατα, ὅτι τοῦτο ἐπραττον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ καιρομένου ἢ βασανιζομένου τὴν ψυχὴν, τοῦ ὁποῖου ἤθελον νὰ σώσωσιν. Φαρισαϊκῶς δὲ ἐξήγουν τὰς γραφάς.

Καὶ πρὸς τοῦτο ἴδρυσαν τὸ ἀπαίσιον ἱερατικὸν τάγμα τῶν Ἰησουϊτῶν—ὅπερ ὑφίσταται ἔτι—καὶ τὸ ὁποῖον διὰ τῆς τρομερᾶς Ἱερᾶς ἐξετάσεως ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ἄδην διὰ τῶν φρικτοτέρων βασάνων περὶ τὰς τριακοσίας τεσσαράκοντα ἐπὶ χιλιάδας ἀνθρώπων.

«Ὁ ἱστορικὸς τῶν πολέμων τοῦ Ναπολέοντος

περιγράφων τὴν ἄλωσην τοῦ Τολέδο ὑπὸ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, ἀναφέρων τὸ ἀνοιγμα τῆς φυλακῆς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως» λέγει. Ἐφαίνοντο, ὅτι ἠνοίγοντο τάφοι, καὶ ὡχραὶ μορφαὶ ὡς φαντάσματα προέβηλον ἐκ μέσου εἰρκτῶν, αἵτινες ἐξέπεμπον δυσωδίαν μνημείων. Πολύμαλλοι γενειάδες κρεμάμεναι ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ὄνυχες ἀνεπτυγμένοι ὡς οἱ ὄνυχες τῶν πιγνῶν, παρεμόρφουν τοὺς σκελετοὺς αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι διὰ πρώτην ἤδη φοράν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, ἀνέπνεον μὲ ἀγωνιώδη στήθη τὸν καθαρὸν ἀέρα. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον περιέλθει εἰς παραλυσίαν, τῆς κεφαλῆς κλινούσης πρὸς τὰ ἔμπρὸς τῶν δὲ βραχιόνων καὶ χειρῶν κρεμαμένων ἀκάμπτων καὶ ἐγκαταλειμμένων. Οὗτοι εἶχον ἐγκλεισθῇ ἐντὸς τόσων χαμηλῶν τρωγλῶν, ὥστε ἦν ἀδύνατον νὰ ἵστανται ἐν αὐταῖς ὀρθοί, παρὰ τὰς προσπάθειάς δὲ τῶν στρατιωτικῶν χειρουργῶν πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἐξέπνευσαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ στρατηγὸς Πασὰ ἐπεθεώρησε λεπτομερῶς τὸ μέρος συνοδευόμενος ὑπὸ διαφόρων ὀξωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου του. Ὁ ἀριθμὸς τῶν εὐρεθέντων βασανιστηρίων μηχανημάτων προὐκάλεσε φοβίαν εἰς ἀνδρὰς ἀκόμη ἐξωκειωμένους μὲ τὰς φοβικαλότητας τῶν πεδίων τῶν μαζῶν.

«Εἰς τὰ ἐνδότερα, εἰς ὑπόγειον τινὰ θόλον γειτνιάζοντα μετὰ τοῦ δωματίου τῶν ἀναρίσεων, ἵστατο ξύλινόν τι ὁμοίωμα κατασκευασθὲν ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν μοναχῶν, καὶ παριστάνον τὴν Παρθένον Μαρίαν Χρυσοῦς στέφανος δόξης περιέβαλλε τὴν κεφαλὴν της, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ αὐτῆς χεὶρὶ ἐκράτει σημαίαν. Εἰς πάντας ἐπροξένησεν ὑποπτον ἐντύπωσιν ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ὅτι, παρ' ὅλην τὴν μεταξίνην ἔσθῃτα, ἥτις κατήρχετο ἐκατέρωθεν τῶν ὤμων αὐτῆς μετ' ἀφθόνων πτυχῶν, αὕτη ἐφόρει καὶ εἶδος τι θώρακος. Μετὰ περιεργον ὅμως ἐκ τοῦ πλησίον ἐξέτασιν ἐφάνη, ὅτι τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ σώματος ἦτο κατάστικτον διὰ καθ' ὑπερβολὴν αἰχμηρῶν καρφίων, καὶ διὰ μικρῶν ἐπιμήκων λεπίδων ἐγγχειριδίων μὲ τὰς αἰχμάς ἀμφοτέρων τούτων ἐστραμμένας πρὸς τὸν θεατὴν. Οἱ βραχίονες καὶ αἱ χεῖρες ἦσαν συνδεσμέναι, μηχανισμὸς δὲ ὀπισθεν τοῦ διαχωρίσματος ἔθετε τὸ ἄγαλμα εἰς κίνησιν. Εἰς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ἠναγκάσθη μετὰ διιταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν μηχανήν, ὥς οὗτος τὴν ἀπεκάλεσεν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὶν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

*Ἐκ τῶν Γραφείων

«Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΕΧΕΙ ΜΕΣΑ ΤΟΝ ΘΕΟΝ»

Ὁ Μητροπολίτης Καρθαγένης Παρθένιος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, βαθὺς γνώστης τῶν διδνῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, σχετικῶς μὲ τὸν διάλογον μεταξὺ Ὁρθοδόξιας καὶ Καθολικῶν, λέγει τὰ ἑξῆς :

«Ὁ Διάλογος δὲν σημαίνει «ἐπιστροφὴν». Ἡ «ἐπιστροφή» μέσα εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐνωτικῶν διαλόγων δὲν ἔχει θέσιν. Οἱ αἴσοι ὅροι» δὲν ζητοῦν ἐπιστροφὴν. Δὲν περιέρχονται τὸν κόσμον, διὰ νὰ «ποιήσωσιν ἓνα προσήλυτον». Ὅ,τι ἔχει συνδεθῇ μὲ ἐπιστροφὰς εἰς τὴν ἰδικήν μας ποίμνην, μὲ μόνον ἀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν γῆν μας, μὲ προπαγάνδαν, εἶναι ἀνάγκη νὰ σταματήσῃ, διὰ ν' ἀρχίσῃ ὁ Διάλογος ἀληθινά, πραγματικά, διὰ νὰ εἶναι Διάλογος».

Ἡ σφάλλεται ἄνευ ἐπιγνώσεως ὁ Μητρ. Παρθένιος ἢ ἐρωτοτροπεῖ ἀσυγγνώστως πρὸς τὴν Δύσιν, καθ' ἣν στιγμὴν διακηρύττει, ὅτι : «Ἡ ἐπιστροφή μέσα εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐνωτικῶν διαλόγων δὲν ἔχει θέσιν» Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἔχῃ θέσιν, ἀφοῦ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κατέχουσα τὴν ἀλήθειαν καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀθανάτου κληρονομίας τῶν ὁρθῶν Δογμάτων καὶ εὐσεβῶν παραδόσεων ἐκ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Πνευματεφόρων Πατέρων τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καλεῖ εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν τοὺς παρεκκλιναντας τῆς ὁρθῆς πίστεως ;

Ἡ ἄς μάθῃ νὰ ἐκφράζηται προσεκτικώτερον ὅς ὥς ἂν Ἱεράρχης ἢ ἄς παύσῃ νὰ θεωρῇ ἐλαχίστην τὴν ἀπόστασιν καὶ μηδαμινὸν τὸ χάσμα, ὅπερ ἀπὸ αἰῶνων υφίσταται μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ φιλολογία καὶ τὰ συναισθήματα τῆς ἀγάπης δὲν ἀρκοῦν, οὔτε εἶναι τὸ πᾶν διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Χρειαζέται μεγάλη σύνεσις, ἵνα μὴ καταρρακώσωμεν ἐν τῇ κοινήτῃ καὶ ἀβρότῃ τινων τὴν Ὁρθοδόξian, ὑπὲρ ἧς οἱ Πατέρες ἡμῶν ἔχυσαν πολκάκις καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα των !

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

—Τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου (Π.Η.) πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου π. ἡ πανηγυρίζει ὁ ἐν Ἀμφιάλῃ Πειραιῶς Ἱερός Ναὸς Ἁγίου Δημητρίου. Τὴν πρωτὰν θὰ τελεσθῇ θεία Ἀρχιερατικὴ λειτουργία μετ' ἁρτοκλασίας.

Συγκοινωνία ἐκ Πειραιῶς, αὐτοκίνητα Ἀμφιάλης—Ἁγίου Ἀντωνίου. Στάσις Ἁγίου Δημητρίου.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Τὴν 17ην Σεπτεμβρίου (Π.Η.) προεχειρίσθη εἰς ἱεροδιάκονον ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Σαλαμίνος κ. κ. Γερωντίου ὁ εὐλαβεστάτος νέος Γεώργιος Κοκκάλας.

Γεγονότα και Κρίσεις

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Είδοποιούνται οι Διοικηταί τῶν ἁνὰ τὴν Ἑλλάδα Παραρτημάτων ὅτι ἐξεδόθησαν οἱ ἡμεροδείκται τοῦ ἔτους 1965 καὶ παρακαλοῦνται, ὅπως διαβιβάσωσιν ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας των.

Λόγῳ ὑπερτιμήσεως τοῦ χάρτου τιμῶνται:

Τοῦ τοίχου δραχ. 8.

Οἱ ἐγκόλπιοι (τῆς τσέπης) δραχ. 2.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΟΙ

Θαυμασία ἡ μέθοδος! Μία κόλλα χαρτί γεμάτη ἀπὸ γράμματα, μεταβάλλεται σὲ καλοτυπωμένο ἔντυπο καὶ διανέμεται εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος!

Καὶ ἡ ἐμπρηστικὴ αὐτὴ βόμβα τιτοφορεῖται «ἐπιστολή»! Τὸ θέμα θίγει τὰ ὅρια τῆς φειδρότητος καὶ θὰ προεκάλει γέλωτας εἰς βάρος τῶν πρωτοτύπων αὐτῶν ἐπιστολογράφων, ἐὰν δὲν ἀπέβλεπε κανεὶς πρὸς τὰς τραγικὰς συνεπείας. Καὶ αἱ συνέπειαι αὐταὶ συνοψίζονται εἰς τὴν μόνην διαπίστωσιν: Φθορὰ καὶ ἀρραίσεις τοῦ μετώπου, ψύχρανσις τοῦ ζήλου καὶ τῆς εὐσεβείας.

Καὶ αὐτὰ ἐκ μέρους τίνων; Ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες ἐν πάσῃ μυστικότητι, εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς χειροτονίας ἐπισκόπων, τοὺς ὁποίους σήμερον καταπολεμοῦν!!

Καὶ διατὶ αὐτὴ ἡ μεταστροφή;

Διότι, ὅπως φαίνεται, οἱ ἐπιστολογράφοι, οὔτε τότε, οὔτε τώρα, ἐνεπνέοντο ἀπὸ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλου.

Καὶ αὐτὰ διὰ τελευταίαν φοράν, διότι ὑπεσχέθημεν «τέλος καὶ τελείαν».

ΠΑΡΑ ΤΑΥΤΑ...

Δὲν ἐκκακοῦμεν κατ' οὐδενός. Κρίνομεν τοὺς πάντας μὲ ἐπιείκειαν καὶ τὸ μόνον ποὺ καταλογίζομεν εἰς τοὺς ἐπιστολογράφους εἶναι ἡ ἐκρηκτικὴ φλεγματικότης τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ποὺ θίγει ἐνίοτε τὰ ὅρια τοῦ ἀδικαιολογήτου πείσματος.

Ἐλπίζω μὲν δέ, ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι θὰ σκεφθοῦν, ὅτι δὲν τοὺς συνιστᾷ ἡ ιδιότης τοῦ πολέμιου κατὰ προσώπων σεβαστῶν, μεθ' ὧν ἐν ἡμέραις δοκιμασίας συνειργάσθησαν, ὅταν μάλιστα ΟΥΔΕΝ ἐξ ἐκείνης τῆς καταστάσεως ἤλλαξεν, ὅπερ νὰ προκαλέσῃ δικαιολογημένως τὴν πολεμικὴν των.

Εἴμεθα λοιπὸν ἔτοιμοι νὰ δεχθῶμεν τὴν ἔμπρακτον μετάνοιάν των, ἐφ' ὅσον τὸ θελήσουν, ἢ νὰ τοὺς περιβάλωμεν μὲ τὴν συγχωροῦσαν λήθην ἡμῶν.

Οἱ πάντες ἐνώπιον τῆς Ἱστορίας τῶν μεγάλων γεγονότων, ὥς ὁ ἡμέτερος ἀγὼν, εἴμεθα αἱ σταγό-

νες τῆς βροχῆς, ποὺ ρίπτονται ἀπὸ τὰ νέφη εἰς τὰς θαλάσσας.

Πρὸς τί λοιπὸν ἡ νοσταλγία τοῦ παφλασμοῦ καὶ τοῦ θορύβου;

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου, ὅπως συστήσῃ Ἐπιτροπὴν συντάξεως Κανονισμοῦ Διοικήσεως, εὗρε ἀπήχησιν καὶ εἰς τὸν Ἡμερήσιον Ἀθηναϊκὸν Τύπον.

Οὕτω ἡ Ἐφημερίς «Ἀθηναϊκὴ» ἀναγγέλλει τὴν κατωτέρω εἰδήσιν, συνοδεύουσα αὐτὴν μετ' ἐπαινετικῶν σχολίων.

Κανονισμὸν διοικήσεως ἐτοιμάζουν οἱ παλαιοημερολογίται

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν «Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» τῆς Ἑλλάδος (Παλαιοημερολογιτῶν) ἀπεφάσισε νὰ συντάξῃ τὸν «Κανονισμὸν Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. τῆς Ἑλλάδος» καὶ διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν συνέστησεν ἐπιτροπὴν ἀπὸ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν: ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐπισκόπου Μαγνησίας κ' Χρυσοστόμου. Ὁ ἐν λόγῳ κανονισμὸς ποὺ εἶναι κατὰ ἀνάλογον μὲ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας θὰ εἶναι ἀρκετὰ ρηθιμύθης. Οἱ παλαιοημερολογίται θὰ κατοχυρώσουν τὸ δικαίωμα τῶν λαϊκῶν, ὅπως, ἐκφράζον τὴν γνώμην των, κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐπισκόπων συμφώνως ἄλλωστε πρὸς τὰς ἀποστολικὰς διατάξεις καὶ τὴν μακραίωνα τῆς Ἐκκλησίας παράδοσιν... (παρομοία περίπτωσις δὲν συμβαίνει μὲ τὸν καταστατικὸν χάρτην τῆς Ἐκκλησίας μας).

(«Ἀθηναϊκὴ» τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1964)

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Μεταξὺ ἄλλων, ἅτινα περιελήφθησαν εἰς τὸ μήνυμα τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ 6ου, ἐπὶ τῇ ἐπανακομιδῇ τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦσαν καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Θεῖα Προνοία καὶ οἰκονομία ἡ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἐπιστροφή αὐτῇ, φαίνεται, ὅτι ἀποτελεῖ εὐκαιρίαν, ἵνα, μετὰ περίοδον πικρᾶς διαίρεσεως, ἄνθρωποι καλῆς θελήσεως ἐνεργήσωσιν, ὅπως ἡ ἐλπίς τῆς εἰρήνης καὶ ὁμονοίας μεταξὺ χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ἀνατελῇ».

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀποδεικνύουσι, ὅτι γίνεται μία ἐντατικὴ καὶ ἐλπιδοφόρος προσπάθεια διὰ τὴν ἐνωσὶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Πλὴν ὅμως αὕτη, τότε μόνον εἶναι δυνατόν νὰ συντελεσθῇ, ὅταν οἱ Παπικοὶ καὶ οἱ λοιποὶ αἱρετικοὶ κατανοήσωσι τὰς πλάνας καὶ τὰς κακοδοξίας αὐτῶν καὶ θελήσωσι μὲ ἀγνὰς διαθέσεις εἰλικρινοῦς μετανοίας νὰ ἐπιστρέψωσι εἰς τοὺς οὐς ἐξέπεσον κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.